

Buitenpost

Tijdschrift van Volkstuindersvereniging Kweeklust

Nummer 12

Winter 2021-22

Inhoudsopgave

Redactie	Redactioneel	1
Bestuur Kweeklust	Van de Burgemeester	2
Jeannette Voorneveld	Bedankje	3
Hans Hoenderdos	Het jaar van de slak	4
Else de Haan	Spitten of niet	6
Redactie Nieuwkomers	Mariette Reus	8
Tim Tames	Ben Tames kapt een boom	9
Loes Geraedts	Mijn moestuinverleden	10
Hieke Baart	Het gras van de buren	12
Redactie	Oplossing raadsel Tim	15
Else de Haan	Wie is hier de baas	16
Gijs van Dalfsen	Bert wil naar de WC	17
Redactie	Interview met Loes Geraedts	18
Redactie buitentuin	Oogst	20
Gijs van Dalfsen	Dierspotters	22
Else de Haan	Recensie Intriges....	24
Redactie nieuwkomers	Myrthe van Lonkhuijsen	25
Tineke van Botteburg	De Brievenbus	26
Marieke da Costa	Agapanthussen	28
Gijs van Dalfsen	Tim's Dierspotters	30
Hieke Baart & Ti Fens	Een expositie op Kweeklust?	31
Gijs van Dalfsen	Over bijen, hommels, kevers	32
Gijs van Dalfsen	Zaadbommen	33
Redactie	Puzzelen?	34
Tuinhek	Overpeinzingen	35
Hans Krabbe	Herfsttooi	36
Loes Geraedts	Afscheidscadeau	37

Redactioneel

Dit is alweer het twaalfde nummer van de Buitenpost, het Winternummer 2021/2022, zesde jaargang. Het was weer een coronajaar, maar daarvan is in de bijdragen van de kweeklustigen weinig te merken: klein leed wordt weer afgewisseld met veel tuinplezier.

Wat extra aandacht in dit nummer voor Loes, die niet alleen de tuin heeft opgezegd maar ook de redactie van de Buitenpost. Dat betreuren we. We benoemen we haar tot ere-redacteur. We hopen nog vaak haar dromerige, filosofische stukjes te krijgen. In een van haar tuinboeken heeft ze een prachtige tekening van een klaproos gevonden, ter afscheid.

Sommige rubrieken blijken echte blijvers, zoals *Dierspotters*, die deze keer zelfs dubbel is vanwege een bijdrage van Tim. Er is weer een mooie bijdrage in de serie *Het gras van de burens*, een estafettebeschrijving van iedere keer een andere tuin. Bert de Haas (nu al vier jaar lang getekend door Gijs, naar het idee van Loes) heeft een dringende boodschap.

Voorts is er weer een opvallend ding in een van de tuinen gesignaleerd. Verder natuurlijk interessante informatie over en overpeinzingen bij allerlei wat ons bezighoudt in en rondom de tuin. Gelukkig zijn er ook weer nieuwkomers die we welkom kunnen heten. En nieuw is de rubriek *Oogst* over verrassende oogsten.

Het is de vraag of de Nieuwjaarsbijeenkomst in januari kan doorgaan, de gelegenheid waarbij het winternummer van de Buitenpost traditioneel wordt uitgereikt. Geen nood, zo nodig wordt ons tuinblad gewoon bij je in de brievenbus gedaan, 'Voor tuinders door tuinders'. De redactie wenst jullie allemaal weer veel leesplezier en een goed tuinjaar.

En, mocht je al weer goede ideeën hebben voor een verhaal, een tip, een spannende observatie: het zomernummer verschijnt in mei.

*De redactie: Tineke van Bottenburg, Gijs van Dalftsen, Else de Haan.
Ere-redacteur: Loes Geraedts, Illustraties en cover: Gijs van Dalftsen*

Van de Burgemeester en wethouders

Beste Mensen,

Wederom is er weer een jaar verstreken met een hoofdonderwerp van gesprek 'het virus'. We kwamen weinig bij elkaar voor de o zo nuttige praatjes over het weer en de voortgang op de tuin. In het voorjaar begon het zo mooi en warm. Helaas werd het daarna verschrikkelijk koud. De voorgetrokken zaailingen konden toen niet naar buiten en het zaad dat buiten moest ontkiemen had te weinig temperatuur om zijn werk te doen. Daarna werd het weer beter, maar alles liep zeker een maand achter. Iedereen klaagde alsof we echte boeren waren. Ook hadden we een voordeel: we hadden haast geen luis of ongedierte.

We kwamen niet bij elkaar voor de jaarlijkse Algemene Ledenvergadering vanwege het virus. Toen we aan het eind van het jaar dachten dat het weer kon, werden we weer teruggefloten. Op het moment dat ik dit schrijf, zitten we weer in een volledige lockdown in de hoop dat als deze editie van Buitenpost uitkomt, we weer als vanouds een jaarvergadering kunnen houden. Ik ben in de catalogus van Garant Zaden aan het kijken wat een herkansing krijgt op de tuin en/of wat er nieuw moet komen en natuurlijk de vanoudse zaden die het altijd goed doen. Het is ieder jaar weer een feestje om deze catalogus door te

bladeren. Laten we hopen op een geslaagd en vruchtbaar 2022 met heel veel mooi weer, we zijn al gezegend met een heel mooi stukje grond, waar we iedere dag terug naar kunnen keren. Dat we dit hebben danken we aan het feit dat we lid zijn van een volkstuindersvereniging en dat laatste 'het lid zijn van een volkstuindersvereniging' wordt niet door alle leden begrepen, daar horen ledenactiviteiten bij en saamhorigheid en een goed onderhouden verenigingsterrein en niet alleen doen wat je moet doen volgens de regels, kijkt u eens om u heen wat er mis is en doe daar wat aan, kan u dit zelf niet, meldt dit dan bij het bestuur maar denk niet dat is mijn werk niet. Kijkt u ook eens om u heen wie een geschikte positie in het bestuur zou kunnen vervullen of extra werkzaamheden aan paden of hulp bij graafwerkzaamheden bij het water en elektra gebeuren, b.v.b mijn dank.

Ik wens u vanaf hier een gezond en vreugdevol 2022 toe.

Tom Verburg, voorzitter

Bedankt!

Het bestuur, leden van Kweeklust en ook Agnes en Peter wil ik bij deze heel vriendelijk bedanken voor het mooie boeket dat ik heb mogen ontvangen na mijn thuiskomst uit het ziekenhuis. Ook de vele kaarten, apps, mails, zo fijn. Dank hiervoor.

Hartelijke groetjes, Jeannette Voorneveld.

2021... Het jaar van de slak

Hans Hoenderdos, tuin 2b, tekeningen Marjolijn Hey, tuin 3b

Het afgelopen kweekjaar was een topjaar voor de slak. Net als veel andere kweeklustigen kende ook ik traumatiserende momenten...waarom wil ik die moestuin nog als mijn met liefde opgekweekte bonenplantjes (38) verslonden worden door dat kruipend ongedierte, nauwelijks een dag nadat ik ze had toevertrouwd aan moeder aarde.

Ik heb de kweekhandschoen opgenomen en mij verdiept in de diverse natuurvriendelijke aanvalsmogelijkheden. En heb ze ook uitgeprobeerd. Met wisselend succes...hier mijn bevindingen.

Slakken houden niet van scherpe randjes en droge stoffen als kalk. Rond je plantjes kan je dan ook eierschalen leggen, koffiedik, pindaschillen, cacaodoppen, gemalen schelpen of grind. Soms helpt dit maar soms kruipen ze er langs.

Slakken houden niet van koperdraad, dat bezorgt ze een schokje. Je kan dit draad of tape rond je plantjes draperen. Het probleem is dat de slak zijn aanval soms van onderen direct naast je plantje inzet en dus binnen die koperen verdedigingslinie rustig doorvreet.

Slakken houden van vocht en komen het liefste pas 's avonds tevoorschijn. Geef bij droog weer je planten alleen 's morgens water. Dan is de toplaag later op de dag meestal opgedroogd. Als het die dag verder warm en droog is geweest, blijven ze liever onder de grond.

Slakken houden niet van sommige bloemen en kruiden. Je kan rond je groenteplantjes andere planten zetten waar ze niet van houden: goudbloem, geranium, akelei, varens en violen. Ook kruiden als tijm, salie, munt en rozemarijn gaan ze meestal uit de weg. Staat nog vrolijk ook.

Van knoflook moeten ze ook niets hebben en daar had ik echt succes mee...knoflookwater. Dat maak je door een bol knoflook en een ui met schil en al doormidden te snijden en een paar dagen te laten trekken in een halve liter water. Doe dat vooral buiten want het gaat stinken als de hel. Dan zeven, een beetje groene zeep erbij en een snufje cayenne. Goed roeren en op je plantjes spuiten, die kunnen

ertegen. Dit werkte echt goed. Als het geregend heeft moest ik uiteraard opnieuw spuiten.

Slakken houden soms van bier en daarom wil een bierval ook wel eens helpen. Je kan ze kant-en-klaar kopen maar zelf maken kan bijna iedereen. Uit een yoghurt- of slagroombakje snijd je

zo'n drie cm boven de bodem een gleuf die breed genoeg is dat de slak er doorheen kan. Je zet het bij je plantjes in de grond, vult het tot die sleuf met bier en dan de deksel erop, tegen de regen. Soms had ik er wel tien die even hun eigen ultieme café hadden. Soms was alleen het bier op. Maar dat kan ook een buurman zijn geweest.

ECO-Style EscarGo-korrels schijnen ook natuurvriendelijk te zijn maar die hielpen nauwelijks.

Sommige vogels, vooral kippen, vinden slakken lekker. Net als kikkers, muizen en egels. Zorg voor wat romantisch struweel onder een boom of struik en wellicht heb je geluk met een egelpaartje.

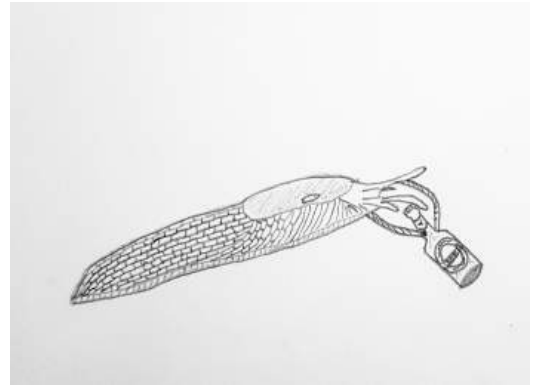
Blijven ze ondanks al deze maatregelen toch nog komen, dan zou je 's avonds met een lamp op slakkenjacht kunnen gaan en ze vervolgens aan je burens kunnen geven. Misschien hebben die kippen of egels, die

smullen er tenslotte van.

Je kan ze ook zelf eten. Maar nooit rauw. Je moet ze eerst een tijdje 'ontslakken' door ze een paar dagen alleen wat slablaadjes te voeren zodat eventuele giftige parasieten uit het lijf verdwijnen. Dan een poosje niets meer te eten geven. Als het beestje alleen nog een witte substantie afscheidt is het schoon.

Vervolgens de ingewanden verwijderen en dan bakken, eventueel met wat kruidenboter. Heerlijk met knapperig stokbrood en een rode Bourgogne...geniet ervan!

Spitten of niet spitten, dat is de kwestie

Else de Haan, tuin 14b

Als je in deze wintertijd langs de tuinen van Kweeklust loopt zie je de verschillen. Keurig omgespitte tuinen met mooie vettige brokken zwarte aarde. Geen onkruidje te bekennen en tuinen waar geen spade aan te pas is gekomen. Daar groeit er van alles nog welig. Dat de tuinders van de omgespitte tuinen hun tuin 'winterklaar' hebben gemaakt, is duidelijk. Maar wat beweegt de tuinders van die volle tuinen? Bij sommigen zal het antwoord zijn: niets. Maar bij anderen is er wel degelijk sprake van opzet. Zij behoren tot de niet-spitters. Zij laten welbewust van alles nog op hun grond groeien. Mijden zwarte aarde en al helemaal omgespitte aarde.

Tja, wat nu? Wie heeft er gelijk? Vroeger was het duidelijk. Omspitten die zaak, in sommige handboeken staat zelfs twee spaden diep. Als dan de vorst komt zullen die brokken aarde verkruimelen tot mooie losse aarde voor in het voorjaar. Daar lijkt toch veel voor te zeggen. Onze kleigrond zou best wel eens wat lossier mogen worden. Waarom spitten die niet-spitters dan toch niet? Het belangrijkste argument voor niet spitten is het voorkomen van bodemverstoring. We moeten het bodemleven vol met belangrijke en nuttige beestjes zijn eigen gang laten gaan. Dan komt alles goed.

Dat dat niet zo is, heeft menig Kweekcluster ongetwijfeld gemerkt. Als we niets doen aan onze zware kleigrond, wordt de grond in de zomer een ondoordringbare keiharde betonlaag. Niets doen kan waarschijnlijk alleen in een stuk land waar echt niets wordt gedaan. Waar jarenlang van alles kan groeien en dood gaan zodat daar een dikke humuslaag gevormd wordt. We doen het hele voorjaar en de zomer helemaal niet

niets. We zaaien en oogsten en hebben daarmee behoorlijke invloed op de bodem. Dus niets doen in de winter is misschien niet echt een goed idee. Maar wat dan wel?

Ik lees de brochure die de AVVN aanraadt in het winternummer van de *Tuinliefhebber*: *De bodem leeft! Bodembescherming in de tuin*. Een brochure van het Office International du Coin de Terre et des Jardins Familiaux, een internationale organisatie van volkstuinverenigingen, waar 'onze' AVVN ook lid van is. De adviezen? Kort samengevat: Spitten van zware kleigrond helpt de bodem lossen te maken (door de vorst), maar verstoort het bodemleven.

Wil je niet spitten zaai dan uiterlijk begin oktober groenbemesters.

De grond losmaken in het voorjaar, zonder het bodemleven te verstoren kan met een spitvork, drietand, eg of hak, volgens deze brochure. Maar op andere websites vind ik interessanter gereedschap. De grote winnaar in het grondlosmaak-zonder-bodemverstoren-wezen lijkt wel de grenillette of woelriek. Al was het maar om de naam.

Nieuwkomers

Redactie binnentuin

Mariette Reus heeft sinds mei vorig jaar tuin 112. Op een grijze zaterdag in december vertelt ze hoe ze geniet van de stilte, de rust en het uitzicht over het weiland. Ze herinnert zich hoe op een goed moment de grond begon te trillen en ze zag hoe een hele stoet paarden over het weiland kwam aangelopperen. Ze had zich verheugd op een tuin, maar dat het zo mooi en leuk zou zijn!

De plannen voor de tuin? Het belangrijkste is verstandig gebruik van de grond: biologisch en circulair. Haar Wageningse opleiding, o.a ecodesign en permacultuur, wil ze in de praktijk toepassen. Dat doet ze al in een schooltuinenproject en nu ook in haar eigen tuin. En wie weet ooit ook een workshop voor kinderen, maar ook voor volwassenen over bijvoorbeeld grond.

Ben Tames kapt een boom van 20 meter !

Mijn vader, Ben, heeft op zaterdag 11 december zijn allerlaatste hoge boom (+/- 20m) gekapt. Ik ben enorm trots op hem dat hij dat nu nog steeds durft. Maar nu doet hij het niet meer.

Groeten, Tim

Over mijn moestuinverleden

Loes Geraedts, tuin 125

Half jaren 70 van de vorige eeuw woonde ik samen met Prior en onze twee kinderen in Hilversum. In een huis in een straat met een tuintje. Omdat ik het buitenzijn zo miste, huurden we samen met een vriend een stuk tuin in Weesp aan de Korte Muiderweg, daar was een moestuinencomplex. Geen huisjes of schuren, alleen stukken grond. Het gereedschap mocht wel in een soort van hok, maar daar moest je de sleutel van hebben.

Dus ik met zoon Bart van 6 jaar met hark en schop enzo onder de arm op de fiets naar de trein. Met de trein naar Weesp en dan lopen naar de tuin, dat was zeker nog een half uur. Nou dan zaaiden we wat en onkruid wieden natuurlijk. Het was heel goeie grond, alles groeide welig.

En dan weer terug. Een hele onderneming eigenlijk. Dat deden we maar 1 seizoen. Het was toch niet zo handig. Toen vonden we een stuk grond bij een echtpaar. Ik denk dat het daar Laren heette. Tegenover de Witte Bergen (dat restaurant langs de snelweg). Beetje een achterafgedoetje. Er was een kennel ook, veel geblaf, en er stonden wat houten huisjes. Daar mochten ik en die vriend een stuk grond tot

moestuin omtoveren. Heel zanderige losse grond, het tegenovergestelde van de grond in Weesp.

Het was een leuk fietstochtje over de heide. Het echtpaar van wie wij het stuk grond mochten gebruiken had een ezel en later ook kippen, die liepen naast 'ons' stukje grond. Er zat een hek om het ezel- en kippenstuk. Maar je raadt het al: de ezel brak geregeld door het hek en de kippen vlogen over het hek. Lekker te graven en te rotzooien door onze net geplante slaplanten enzo.

Dat heb ik toch nog wel een paar jaar volgehouden. Ondertussen werkte ik als vrijwilliger bij Land en Boschzigt, een biologisch-dynamische tuin in 's-Graveland. Dat was het echte werk.

In 1991 verhuisden Prior en ik naar Weesp, tegenover Kweeklust. Zo dat was boffen. Ik mocht al snel een stukje grond van onze buurman Ton Aalpol gebruiken. Het stuk langs de heg. Dus de heg kreeg ik erbij (knippen!). Het was een goed begin om met de kleigrond kennis te maken. Veel goede raad gekregen van langslopende tuinders, want het was een tuin aan het hoofdpad en vlakbij het 'hek'. Ja, het was een goede ervaring.

En toen kwam tuin 125 vrij. Een tuin met een huisje en een kas en een sloot! Toen was het nog een echte sloot met visjes en schrijvertjes, salamanders en allerlei andere slootdiertjes. Echt zo'n mooi stuk grond. En zo fijn dichtbij. Een stuk grond waar ik heerlijk in rond kon klooiën, hoe en wat ik maar zelf wilde.

Die stille vroege ochtenden. De kas met die oude druif die altijd maar weer zijn trossen gaf. Zoveel plantjes ik daar opgekweekt heb. En al die tomaten, en altijd maar watergeven, regenwater uit de regentonnen. En die ook al zo oude perenboom met zijn heerlijke peren, die je precies op tijd moet plukken, niet te vroeg en niet te laat. En dan nog al die gesprekjes met ander tuinders, vriendschappen ook.

Echt zo fijn dat Prior en ik daar al die jaren hebben mogen vertoeven. Nu is de tijd aangebroken voor een andere tuinder. Ik hoop van harte dat zij/hij er net zoveel plezier aan zal beleven, als Prior en ik dat hadden.

Het gras van de buren

Hieke Baart, tuin 110

Martin John Morris the Engelsman met de cottage garden heeft de pen doorgegeven aan Leslie Newhall, onze Amerikaanse van tuin 49. Wat zijn we toch internationaal!

Op Kweeklust zijn we inmiddels met best wel een groepje mensen die een andere draai geven aan hun tuin. Dit, omdat ze vanuit hun achtergrond een andere interesse hebben dan de standaard volkstuin of gewoonweg een nieuwe hobby aanboren en internet /tv als hulpmiddel nemen om zichzelf te ontplooiën op tuingebied. Maar als je het vergelijkt met de volkstuinen naast het zwembad dan is het bij ons best nog degelijk. Als je daar doorheen loopt zie je de vreemdste exotische groenten. En de geuren van gekookte maaltjes zijn daar echt lekker. Een aanrader om eens langs te fietsen en rond te wandelen!

Maar ik dwaal af.....want ik ben vandaag op bezoek geweest bij Leslie die momenteel (inmiddels al heel lang i.v.m. corona) thuis achter de computer werkt. We ontmoeten elkaar op straat waar

Leslie met een allerliefst klein enthousiast hondje komt aanlopen. Eenmaal binnen in haar gezellige huis laat Leslie me de aangebouwde keuken zien die werkelijk vol met potjes kruiden staat. En dat is dan ook de eerste reden van ons contact op de volkstuin geweest. Kruiden hebben namelijk ook mijn interesse. Ook de werking van een zelfgemaakte thee, die je al plukkend op de tuin zelf samenstelt, boeit ons beiden.

Met een pot thee aan tafel vertelt Leslie over een cursus permacultuur van twee weken die ze ooit heeft gedaan. Ze praat bezielend over die

manier van landbouw bedrijven die zo oud en wijs is om echt het weer, het land en de sterren te volgen, en de grond niet om te ploegen maar met veel respect te behandelen. Hierdoor kunnen micro-organismen hun werk doen en kan de grond zijn natuurlijke krachten behouden. Afijn, daar op die cursus is het zaadje voor haar passie geplant.

Via Mona is ze in contact gekomen met Kweeklust en sinds 2015 heeft ze een tuin. De tuin was lange tijd niet bezet geweest en daardoor niet onderhouden. Niemand wilde de tuin hebben, maar Leslie ging ermee aan de slag. Haar werd aangeboden de tuin tot zwarte aarde om te ploegen, maar ze sloeg het aanbod af. Ze wilde eerst zien wat er allemaal precies in stond. Eigenlijk wilde Leslie generatief (zo geleerd in de cursus) met het stukje grond omgaan. In het voorjaar kwam overal bieslook op en het gras was veel te hoog. Het was eigenlijk een soort miniboomgaard met drie fruitbomen erin, een kersen-, een appel- en een pruimenboom.

De eerste jaren op Kweeklust waren niet de makkelijkste. De cursus was een mooie achtergrond, maar er moest nu eerst een plan komen. Een bestaande tuin omvormen zonder de grond te veel open te halen was al een zoektocht. Daar kwamen de adviezen van veel mede-tuinders bij en dan is het ook nog zo dat iedereen anders tuiniert.

Pas in het derde jaar met de hulp van 'de bakken' is het kweken van groenten beter gegaan. Voor de winter worden nu de knoflook, uien en boerenkool gekweekt. In het voorjaar kweekt ze tomaten, komkommers, pepers, broccoli en cauliflower.

Er is ook een bessen-traject: zwarte- en blauwe bessen, twee soorten vlierbessen, Japanse wijnbes en een moerbes. De moerbes gaf eerst geen vruchten. Na drie jaar kwam er een scheut uit, eerst leek het een wilde braam. Gelukkig niet gesnoeid, want die scheut is een noodzakelijk (mannelijke) onderdeel van de moerbes. Opeens zijn ze overal, het is "amazing"! Zakken vol in de vriezer ...Eindelijk! En tegenwoordig doet de zwarte bes het ook!

De kersen worden door de vogels gegeten, dat is geen ramp want Leslie vindt ze niet lekker en "dan laten de vogels de appelboom met rust" gaf Koos als tip.

Die ene keer met pruimen aan de boom kwamen de wespen erop af. Er zat ergens een nest met wespen die de pruimen verorberd

hebben. Het nest is niet gevonden. Het volgende jaar kwamen de wespen gelukkig niet terug.

Leslie had bij Vreeken-zaden een Chayote besteld en heeft deze in de vroege zomer geplant. In de week van ons gesprek heeft ze drie gevallen vruchten van de tuin mee genomen. We lopen de keuken in om de van buiten prikkende vrucht door te snijden en te proeven. Lekker fris is de vrucht van binnen en hij groeit nu bij haar in de pruimenboom. Leslie plant meestal op drie plekken om te kijken waar de plant happy is. Deze doet het goed bij de pruimenboom.

de chayote

Herbs: achter de bakken experimenteert Leslie met herbs (kruiden) De grootste trots is de *Engelwortel: Angelica archangelica*. Zij heeft de *Angelica* geplaatst op een plek die niet aangeraden wordt. In plaats van in lichte schaduw en in humus staat de engelwortel in de zon en in de klei. De plant doet het daar heel goed. Je kan de plant eten, bv met gemengde sla, geeft het een selderij-achtig smaak. Je kan er ook jam van maken en als thee is het ook lekker, een beetje anijsachtige smaak, goed voor spijsvertering en vochtafdrijvend.

In Engeland maken ze er een snoepjes van, vraag maar aan Martin.

Verder heeft ze *Smeerwortel* (Leslie maakt zalf van de wortels, dit is onder andere voor gebroken botten omdat ze allantoïne bevatten). Je kan de bladen in de salade doen, ze zijn beetje harig dus daar moet je echt van houden.

Haar eerste *Daslook* kreeg ze van Koos, een lekkere zachte knoflook smaak.

Nog een belangrijke is het *Duizendblad*. Deze gaat tot nu toe minder goed op de tuin. Het is een inheemse plant, het blad werkt bloedstelpend werkt en als thee helpt het o.a. tegen urine-infecties en ook voor de darmen is het goed.

Mierikswortel: Leslie heeft succes met de meerjarige mierikswortel. Dit is een krachtig genezende plant, werkt tegen griep. Je kan de plant ook gebruiken in de zogenaamde 'Master Tonic' samen met uien, knoflook, hete peppers en bijgevuld met Organic Cider Azijn. Kan door de zeef maar hoeft niet. Na een paar maanden heb je een goed drankje voor griep preventie. Vraag Leslie maar voor meer info.

"Ik leer veel" aldus Leslie en ze probeert elk jaar iets nieuws uit. Ze voelt zich eindelijk thuis op Kweeklust. Ze geniet van de zaterdagen, de koffietijd bij de winkel, en alle mede tuinders die langs lopen op haar tuintje, de eerste rechts. Leukste zijn de spontaan babbeltjes over tuineren enz..

In de komende jaren wil ze nog meer genezende kruiden gaan kweken. Misschien kan ze in 2022 een huisje op de tuin zetten, zodat ze meer ruimte heeft om haar kruidenhobby uit te oefenen. En misschien komt ze daar dan ook toe aan andere hobbies, zoals schilderen.

We zijn nog lang niet uitgesproken als Leslie visite krijgt en we het interview afbreken. Een andere keer gaan we weer verder bomen over een ander tuinweetjes dat weet ik zeker.

Leslie geeft de pen door aan Tim Tames, tuin 15d, want daar is het gras groener.....

Oplossing raadsel Tim

In de vorige Buitenpost gaven we als raadsel een foto van Tim Tames op. Wat had hij gevonden in zijn tuin?

Niemand wist het te raden, hoewel er oplossingen geopperd werden.

Jeannette Voorneveld schreef bijvoorbeeld: *Het "ding" wat Tim Tames heeft gevonden lijkt op een ei. Waarschijnlijk van één of andere vogel.*

Toen hij het vond wist Tim ook niet wat het was, maar ondertussen wel. Hij schrijft: *Dit is een zogeheten 'Duivelsei'. Een duivelsei of een heksenei is het oorspronkelijk vruchtlichaam van de stinkzwammen. Uit het duivelsei komt de*

paddenstoel tevoorschijn.

Wie is hier de baas?

Else de Haan, tuin 14b

Soms vraag ik me af wat ik eigenlijk te zeggen heb over mijn tuin. Mijn tuin? Het lijkt er meer op dat ik daar gedoogd word. Dat mij zo nu en dan genadig wordt toegestaan er iets te planten of te zaaien. Nou ja, planten en zaaien mag, zoveel ik wil. Maar of het zaad opkomt, of het plantje blijft, daar lijkt ik geen enkele zeggenschap over te hebben. Mijn tuin bepaalt zelf wel wat er komt en wat er mag blijven en vooral *waar* het mag blijven.

Een paar jaar geleden kreeg ik van een vriendin zaadjes van het plantje Prikneus (*Silene coronaria* (!)). Ik zaaide het in de kas en zette het uit op de plek waar die

plantjes met hun donzige grijze blaadjes en witte of paarse bloemen me mooi leken te staan. In het tweede jaar van hun bestaan bloeiden ze prachtig. Ze zaaien zich uit, had ik begrepen. Dus verwachtte ik het jaar daarop een prachtig bed vol met Prikneuzen. Maar mijn tuin dacht daar anders over. Er

kwamen dat jaar juist minder Prikneuzen op dat bed. Tot mijn verbazing zag ik ze wel op andere plekken in de tuin. Ook goed, waarschijnlijk is de grond daar beter voor ze. Totdat ik een piepklein Prikneusje vond bij de ingang van mijn tuin, tussen de tegels onder het hek. Daar komen schoenen, fietsbanden, banden van de kruiwagen voortdurend langs! Daar wordt geen compost gestrooid. Daar groeit bij voorkeur gras en heermoes. En daar wil die kleine Prikneus groeien en niet op mijn zorgvuldig gecultiveerde bedje?

Zo gaat het niet alleen met de Prikneus. Ook Dille en Kervel weigeren wortel te schieten in de kruidentuin, terwijl Venkel, Kamille, en Zuring daar ongebreideld hun weg gaan. Misschien moet ik rustig op een stoel in de zon gaan zitten wachten op wat mijn tuin voor mij beslist.

Bert wil naar de wc

Maar wanneer?

Zo, ik moet nodig

Hoog tijd om mijn nieuwe wc te bezoeken!

Het schijnt heel mooi geworden...

Joehoe, ik ga de sleutel halen

Wat? Alleen tussen 11 en 12 uur?

Nu moet ik een hele week wachten!

Gijs van Dalfsen – tuin 21

Interview met Loes Geraedts

Restredactie

Bijna 25 jaar had zij samen met haar man Prior een tuin op Kweeklust.

Sinds 1999 tuin 125. Een mooie tuin aan de sloot, met een kasje, een prachtig klein huisje, en veel groenten en bloemen. Alweer zes jaar geleden bedacht ze met Tineke dat er een tijdschriftje voor Kweeklust moest komen. Van en voor de leden. De *Buitenpost*. Zes jaar lang was ze ook nog redactielid. Ze schreef mooie poëtische stukjes.

We spreken haar tijdens haar laatste redactievergadering.

Waarom een tuin?

Ik houd van buiten klooien en ik wilde mijn eigen groenten verbouwen. Ik werkte in die tijd bij *Land en Bosch* in 's-Gravenland. Daar waren ze biologisch dynamisch. Dat heb ik in mijn tuin ook toegepast. Ik gebruikte daarvoor ook de zaaikalender van Maria Thun. Ik keek op die kalender wanneer ik moest zaaien. Soms had ik volgens die kalender maar een paar uur tijd daarvoor. Soms moest het ook midden in de nacht. Maar dat deed ik dan niet. Er waren ook 'aardedagen'. Op die dagen kon je de grond bewerken. Soms maar een dag, soms langer. Ieder jaar maakte ik een teeltplan. Drie bedjes met bladgewassen (sla, kolen, kruiden), drie bedjes met vruchtgewassen (bonen, courgette, pompoen), en drie bedjes met wortelgewassen (aardappelen, wortels, uien, bietjes). Op de rest deed ik bloemen. Dat geheel rouleerde ik ieder jaar. Heel overzichtelijk vond ik dat.

Deed jij de tuin alleen?

Nee, Prior maaide het gras en werkte de aarde om. Hij deed al het zwaardere werk. Hij werkte ook in de karrenloods.

Wat was het prettigste deel van de tuin?

Het prettigste deel? Ik vond het eigenlijk overal wel prettig. In de tuin was het overal heel gezellig. Ik hield wel veel van het kasje, met die

mooie druif erin. In de vroege ochtend was het altijd nog stil op de tuin. Dan ging ik er naar toe als het net licht was en er verder niemand was. Ik ging dan bij de sloot zitten, of onder perenboom of bij Tineke met het uitzicht over het weiland als ik haar planten water moest geven.

De mooiste bloem of plant?

We hadden een braam (met stekels). Die bloeide zo prachtig met een beetje roze-achtige bloemen.

Het fijnste seizoen?

Het najaar vind ik altijd het fijnste seizoen. Dan is het mooi en hoef je niet zo veel meer in de tuin.

Is de vereniging veranderd in al die jaren?

Ja, vroeger was de vereniging voor mij veel afstandelijker. Ik mengde me niet zo. En niemand bemoeide zich met ons. Er zijn ook andere mensen op Kweeklust gekomen. Minder echte tuinders. Met Riekje (die vroeger tuin 100 had, maar in 2014 overleed), Tineke en Else hadden we altijd een 'zaadvergadering'. We bestelden met zijn vieren het zaad uit de catalogus die we van Kweeklust kregen. We deelden de zakjes, omdat daar meestal teveel in zat. Riekje deed ons deel dan in koffiefilterzakjes.

Met Tineke heb ik veel geschaakt in de tuin. Een keer tijdens het schaken bedachten we dat we een tuinblaadje wilden maken. Ik wilde eigenlijk vooral tekeningen in dat tuinblaadje. De allereerste tekening in de Buitenpost heeft mijn broer gemaakt. Daarna maakte Gijs alle tekeningen. Hem vroegen we erbij omdat ons dat een leuke man leek. En toen tekende hij ook nog zo mooi! We doen de Buitenpost nu al zes jaar. Twaalf nummers. Ik vind het iedere keer weer zo leuk dat we uit het niets zo'n heel blaadje maken. Er komen steeds nieuwe ideeën.

Nu ga je weg?

Ja, ik ga weg omdat het te zwaar wordt. Al die slakken afgelopen jaar deden voor mij de deur dicht. Ik vind het ook wel jammer. Ik mis de tuin nu al. Maar ja, ik ga heel veel lezen en in onze tuin bij de woonboot moet ook veel gebeuren..

We zullen jullie missen Loes en Prior!

Oogst

++++
Redactie Binnentuin

Gijs, tuin 20

Van alles werd door de slakken opgegeten de afgelopen zomer, maar er

waren ook onverwachte lichtpuntjes. Een daarvan was de zoete aardappel. Nooit eerder gedaan, maar toevallig was ik tegen een stekje aangelopen. Ik dacht eigenlijk dat het een tropische plant is, en wist niet dat je hem hier kunt verbouwen.

Het plantje bleek nauwelijks last van de slakken te hebben, en verspreidde zich met zijn mooie blad over een steeds groter gebied. Zou ik nu heel veel zoete patatten krijgen? Vroeg ik mij af. Maar nee, die zaten allemaal onder de oorspronkelijke plant.

Een stuk of 12, sommige heel groot. De bladeren kun je ook eten, schijnt het, maar daar kwam ik te laat achter. Via Garantzaden kun je er niet aan komen, maar van der Wurff heeft in het voorjaar plantjes.

Tineke, tuin 108

Ik had dit jaar een zakje zaad van de Romanesco kool (groene

torentjesbloemkool). Eerst voorgezaaid in mijn tuinhuis. Dat werd een mooi begin, wel tien plantjes. In de volle grond deden ze het goed, ondanks diverse aanvalspogingen van de slakken. In de loop van de zomer groeiden de planten goed, maar er kwamen niet echt compacte kooltjes. Het leek meer op doorgesloten planten met kleine groen-gele roosjes als uitlopers, een beetje zo als broccoli-puntjes bij de grootgrutter. Toch geogst, heerlijk gestoomd als voorafje met wat geitenkaas en rauw in een salade. Een verrassende oogst.

Heeft u succes met uw oogst? Vertelt u er eens iets over...

Kom ook naar De Tuinwinkel
Gratis koffie!

Korting!

Kopen
In de tuinwinkel kun je alles kopen wat voor de tuin nodig is.
Bestellen via de Garant zaadlijst is ook nog eens 15% korting!

Voorraad
Altijd in voorraad: Potgrond, tuinaarde, turfmolm, zand, compost, Tonkinstokken, meststoffen, bestrijdingsmiddelen enz.

Huren
U kunt ook in de winkel terecht voor het huren van de tuintrekker en het trilapparaat.

Openingstijden
Zomermaanden (mrt t/m nov): u bent iedere zaterdagmorgen 11-12 uur van harte welkom.

Wij hopen u vaak te zien in de winkel, wij wensen u een goed, gezond en fijn tuinjaar.
Agnes, Wil, Marianna, Edo en Wim

Dier spotters Dier spotters

Egel

De egel is al eerder aan bod geweest in deze rubriek. Maar opnieuw zijn we erg enthousiast over hem, omdat hij tegenwoordig af en toe onze tuin bezoekt. Hij scharrelt dan ijverig rond tussen de bladeren, wij zitten muistil op de veranda, maar misschien is dat wel niet nodig, hij lijkt zich aan ons niet te storen. Tim Tames is het gelukt om hem op de foto te krijgen, wel van achteren weliswaar, hij ging er net vandoor.

Het is een vertederend diertje, aibaar en knuffelig lijkt het, terwijl het nota bene stekels heeft. Hoe kan dat? Het ziet

er ook wat onhandig uit, wat je nog meer voor hem inneemt.

En hoe komt hij bij ons, dat is niet geheel toevallig. Tim heeft een hekje getimmerd dat niet tot de grond doorloopt. Egels kunnen er onderdoor. Zo'n egel loopt 's nachts kilometers, op zoek naar eten. Als je het leuk vindt dat de egel wat slakken bij je komt opeten, maak dan wat doorgangetjes in je hekken.

Gladde slang

Door Hans Krabbe gespot. Hans schrijft:
Ik zag in de ochtend iets wat leek op een zwarte slang uit het gras rond de mispelboom kronkelen op de vlucht voor mijn voetstappen. Of was het een paling? Een ringslang was het zeker niet en ook geen adder. Na wat internet raadplegen

kwam ik er achter dat Nederland drie slangen kent. Nooit geweten. Dan kan het die derde geweest zijn: een gladde slang. Dan moet het die geweest zijn, omdat ik geen kop zag, hij slingerend weg kroop, hij zeer donker was met wat grijzig in een patroontje en zijn lijf rond als een tuinslang. Er zijn vindplaatsen van de gladde slang geweest rond het Naardermeer. Ze houden van lang gras en zandgrond en dat was er nu juist onder mijn mispel. En ze houden van spoorwegtaluds met hun zand en zonnige hellingen. Door de polders zal hij via de spoordijk Kweeklust visiteren.

Groene specht

Hij is al eerder in deze rubriek getoond, de groene specht van Hans Krabbe. Hoe kan het dat hij steeds bij Hans komt, terwijl ik nog nooit een groene specht heb gezien!? Alweer heeft Hans hem op de foto gekregen, ook een prestatie.

Hans doet verslag:

Donderdag 1 april deed de groene specht net als vorig jaar mijn tuin weer aan. In de vroege middag zat hij of zij op de grond in het gras net achter de mispel te pikken in de aarde. Ik heb door het raam van mijn huisje een foto van de vogel gemaakt. Hij zat een uurtje in de grond te pikken. Daarna hupte ie door de bessentuin, sprong op de stam van de es en inspecteerde die rondom. Toen ik naar buiten ging om de specht van dichterbij te bekijken, vloog hij direct weg.

Intriges en gezelligheid op een volkstuin

Else de Haan, tuin 14b

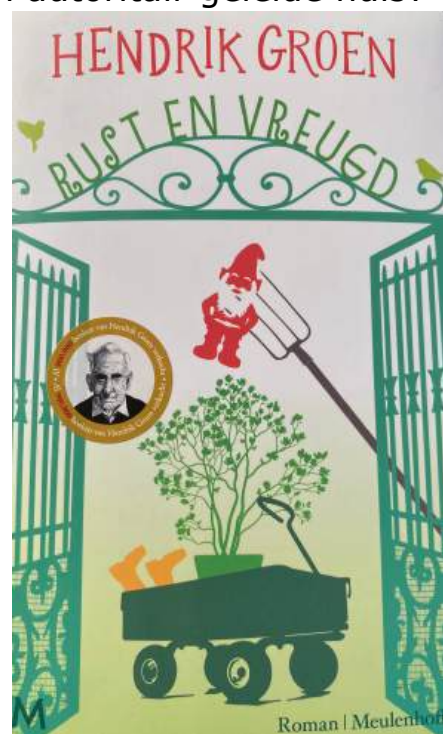
Een roman over het leven op een volkstuin. Hendrik Groen staat groot op de kaft. Hendrik Groen? Dat is toch de man die in het verzorgingshuis de club *Omanido* (oud maar nog niet dood) oprichtte, de club die leven, vrolijkheid én revolutie bracht in het treurige en autoritair geleide huis? Heeft Hendrik Groen nu ook een volkstuin? Dat zou leuk zijn, *Omatotu*, oud maar toch een tuin.

Maar zo is het niet. Hendrik Groen komt behalve op de kaft, in het boek niet voor. Hij is de schrijver, die vertelt over Emma, die na het overlijden van haar man in zijn papieren de inschrijving op de wachtlijst van Volkstuinvereniging Rust en Vreugd vindt. Die inschrijving is van jaren geleden. Als ze maar eens gaat kijken bij Rust en Vreugd, blijkt ze meteen aan de beurt en krijgt.. een mooi huisje, met 'boerenbont gordijntjes en zeven theepotten op een plank'. Over de tuin horen we niets. Emma blijkt ook helemaal niet van tuinieren te houden. Daar vindt ze al snel andere aardige tuinders voor. Emma maakt kennis met Roos, haar buurvrouw, die binnen de kortste keren haar vriendin wordt, met vele kopjes thee en glaasjes wijn. En dan ontwikkelt het verhaal zich met een groot Hendrik-Groen-gehalte, zullen we maar zeggen. De tuin wordt bestuurd door een dictatoriale voorzitter met een afschuwelijk agressieve hond. Deze man vaardigt de meest wonderlijke regels uit, zich beroepend op reglementen die niemand mag inzien. Emma en Roos richten een club op met nog twee medestanders, klaviertje vier, voor jawel gezelligheid en om de voorzitter van zijn troon te stoten, toch een soort *Omanido*. Leuke bijeenkomsten voor alle volkstuinleden, geheime besprekingen en tumultueuze Algemene Ledenvergaderingen zijn het gevolg. Na een afschuwelijke gebeurtenis komt de akelige voorzitter zelfs nog enigszins tot inkeer.

Dit boek is een variatie op het thema van Hendrik Groen in het verzorgingshuis. Niet zo origineel, maar desondanks leuk om te lezen, grappig en soms zelfs ontroerend.

Titel: Rust en Vreugd

Auteur: Hendrik Groen. Uitgever: Meulenhoff

Nieuwkomers

Redactie Binnentuin

Myrthe van Lonkhuijsen zit op het witte bankje voor haar huisje en drinkt een kopje thee, hond Plus naast haar. Ze stond drie jaar op de wachtlijst voor een tuin. Toen ze tuin 100 zag, was ze meteen verkocht. Wat een mooi plekje en wat een mooie tuin! Op het plaatsje bij haar huis kweekte ze ook al groenten. Drie tomatenplanten en een kropje sla. Die oogst was zo op. Nu kan ze los gaan. Ze wil heel veel bessen en bonen en verse kapucijners! En verder lekker klooien met aarde en kijken wat er straks allemaal gaat groeien. De Gieser Wildemanperenboom en het aspergebed heeft ze al gespot. Zelf heeft ze al een kweeper geplant. Nu alleen een beetje gras tussen de tegels weghalen en wachten op het voorjaar.

De Brievenbus

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Op mijn zoektocht naar een bijzonder voorwerp in een tuin bleef ik staan bij tuin 102. Daar staat heel uitnodigend bij de ingang een brievenbus met opschrift *Gappie*. Het is niet zo maar een brievenbus van Karwei, dat zie je zo. Zou daar ooit post in komen? Ik vroeg het Gabrielle Zegers, die deze tuin sinds 2004 in gebruik heeft.

Ze vertelt dat verre reizen maken haar grootste hobby is. De brievenbus vond ze in de staat Florida, Amerika, tijdens een reis in 1996. Ze reisde door het uitgestrekte land en prachtige deelstaat met haar weidse natuur, de ruimte en overal een brievenbus aan de weg bij een bijbehorende huis een eind verderop. Ze kwam daar op het idee een brievenbus te kopen en nam hem als handbagage mee in het vliegtuig. De bus deed een aantal jaren dienst in Wilnis, waar ze ook een eind van de weg af woonde. Maar met haar verhuizing naar een appartement in Weesp moest er een andere bestemming gevonden worden. En daar was gelukkig de tuin op Kweeklust. "Komt er wel eens post in" was natuurlijk mijn vraag. En ja: meneer Schuurmans, destijds secretaris binnen Kweeklust, deed er graag wat in. Ook buurman Wim Haleber post heel af en toe een berichtje. Onlangs deed iemand nog het adres van de vroegere overbuurvrouw, Anneke, in de bus.

Gabrielle is een buitenmens. Ze is erg blij met haar tuin, het is altijd ook een beetje picknicken, zegt ze, op de tuin zijn geeft een vakantiegevoel. Ze heeft de tuin opgebouwd from *scratch*, een ontwerp gemaakt, een schuurtje erop en is aan de slag gegaan met het verdere ontwerp. Ze kweekt jaarlijks verschillende groenten in bakken, zoals tomaten, spruiten, andijvie en artisjokken. In de tuin staan ook mooie ouderwetse fruitbomen, een Present van Engeland (appel), een handpeer en een stoofperenboom en zacht fruit. In haar coniferenheg heeft ze een nis gemaakt voor een paar uilen en als doorkijkje voor Koos

en Wim. Water voor de tuin wordt uit de sloot gehaald en/of tegen een jaarlijkse bijdrage bij Peter en Christien. Zorgelijk is dat de sloot steeds ondieper wordt en nog nauwelijks water uit de sloot kan worden geschept, de sloot zit vol met bagger, omdat deze niet meer goed wordt leeggeschept. Aanvankelijk gebruikte ze een generator, maar sinds kort is de tuin aangesloten op het electriciteitsnet van Kweeklust. Inmiddels is de tuin 'wel af' en staat ze op de tuinruillijst voor een tuin met huis waar 's zomers kan worden overnacht. Omdat de tuin veel sierplanten heeft, is het bijhouden veel werk en ben je gemiddeld vier uur per week bezig, "maar ik ben dan ook een pietje precies". Dat is een prestatie naast een full time baan, mantelzorg voor haar moeder en ze reist tweewekelijks naar haar vriend in Brabant waar ook graag motor wordt gereden. Gelukkig is er ook nog tijd als haar vriend in Weesp vertoeft om in de zomermaanden rustig in de tuin te zitten, met een boekje of krantje, en te genieten van het uitzicht over het weiland met de paarden. Niet alleen de eigen tuin, ook de vereniging Kweeklust kan een beroep op haar doen. Voor en tijdens de corona-tijd is Gabrielle een enthousiaste sleper tijdens de hakselaar-activiteiten en als een medetuinder een inbreker op zijn tuin heeft gehad loopt ze onbevreesd met hem mee om het opengebroken huisje te inspecteren.

Een mooie collectie Agapanthussen

Marieke Da Costa, tuin 6B

"Marieke, er komt eerste helft januari 2022 weer een Buitenpost. Vind je het leuk (en heb je tijd) om een stukje te schrijven over je collectie Agapanthussen?"

"Ja hoor dat wil ik wel".

Ik geniet elk jaar weer van mijn agapanthussen; ik vind het een prachtige plant, in een tuinboeket doet ie het geweldig en ik ontdek/ word wijzer, door middel van eigen

ervaringen. Thuis heb ik er twee bij de voordeur staan en een aantal op het balkon. Bij Kweeklust heb ik een aantal blauwe en witte, in grote terracotta potten rondom ons tuinhuisje aan het Mollenpad.

Op 14 augustus 2021 schreef ik in mijn tuindagboek: "De drie witte agapanthussen in pot, die de strenge winter overleefd hebben, omdat ik ze beschermd heb, zet ik naast elkaar op het terras, voor ons tuinhuisje. Het lijkt een ander soort dan de exemplaren die we op de Nieuwstraat voor de deur hebben staan. Die zijn groter; langere bloemstengels en hebben bredere bladeren. Maar ik geniet ook weer van deze, vooral als de bloemen nog in knop zijn, vind ik die witte "druppels" zo mooi. De blauwe agapanthus, die ik vorig jaar als experiment voor het eerst in de tuin heb gezet, is perfect opgekomen. De bloemen zijn net zo groot als degene die ik in de pot heb gelaten. In de tuin kies ik een plek om ook de andere blauwe winterharde agapanthussen in de tuin te zetten. Ik heb begrepen dat ie op een soort miniheuveltje moet staan. Ik neem mij voor om het gat gedeeltelijk met zand te vullen. Dit om te voorkomen dat de wortels in het water blijven staan en gaan rotten. En ik besluit om dit eind van de zomer te doen, als ze zijn uitgebloeid".

Inmiddels hebben de twee andere blauwe agapathussen ook op het Mollenpad een plek in de tuin gekregen. Het is kerst geweest en mijn agapanthussen mogen niet klagen over de aandacht die zij hebben gehad. Voor

de kerst zijn zij toegedekt met takken van de composthoop en het restant van het kerstgroen materiaal dat ik bij de takkenverzameling voor de hakselaar had weggehaald en had gekregen van lieve tuinders. Als extra bescherming bij een strenge winter.

Voor mij is het dit jaar duidelijk geworden dat de blauwe agapanthussen die ik heb, bladverliezend zijn en geschikt zijn voor het Nederlandse klimaat. En dat de witte die ik heb, bladhoudend zijn en dat ik deze in de winter moet beschermen tegen de vorst. Vorig jaar had ik ze ingepakt en op de bank tegen ons tuinhuisje aangezet, maar heb ik een exemplaar verloren. Ik weet nu hoe een beschadigde wortelkluit eruitziet en kies er dit jaar voor, om alle potten in ons tuinhuis te zetten. Samen met de oleanders en citroenverbena. En daarom noem ik ons tuinhuisje in deze tijd weleens "de kleine oranjerie".

Op het internet heb ik *Piet Agapanthus* gevonden, bij wie ik speciale mestkorrels bestel. Jammer genoeg gingen zijn Open Dagen weer niet door, maar we zijn wel een keer lang zijn kwekerij gereden om de velden met landplanten te bewonderen.

Voor het nieuwe jaar wordt het voor mij een uitdaging om mijn twee grootste exemplaren te scheuren. Vermeerderen is in principe niet moeilijk. Gewoon een kluit in tweeën delen, alleen als die wat fors is, heb ik een zaag van Ben en wat extra kracht nodig.

Tim's

Dier

spotters

Dier

spotters

Tim Tames heeft een heel aantal dieren gespot. En niet alleen gespot, hij heeft nog foto's weten te maken ook. Dus we kunnen meegenieten.

Allereerst de kleine watersalamander. Ook al heet hij watersalamander, bij mij zit hij vaak onder tegels verscholen, of onder bladeren, of ook in de put. Op het droge dus. Een bruin salamandertje. In het voorjaar ziet hij er kleuriger en anders uit, en dan zal hij wel in het water zitten, maar dat heb ik nog nooit gezien.

Dan een zonnebadende ringslang. Niet giftig, grootste slang van Nederland, kan ruim een meter worden. Leeft vooral van kikkers, en ... salamanders, denk ik.

Mooi is ie eigenlijk, de rode rivierkreeft. Met z'n rode stippen. Bij mannetjes is de rechterschaar groter, dus dit zal wel een vrouwtje zijn.

Staartmezen. Er staan er twee op de foto, maar er zullen er meer in de buurt zijn, want staartmezen leven in groepen. Kleine pluizige bolletjes zijn het, met inderdaad lange staarten. Het is een van de vogeltjes waar ik helemaal blij van wordt als ik ze weer eens zie.

De libelle, ook prachtig op de foto gezet. Ragfijn en rank, als van groene paarlemoer. Wacht, ik zoek even op het internet, is het een bepaalde soort? Oei, er zijn wel 70 libellesoorten in Nederland. Met prachtige namen: Lantaarntje, vuurjuffer, glassnijder, paardenbijter, platbuik, glazenmaker, watersnuffel, azuurwaterjuffer, korenbout, blauwe juffer, en variabele waterjuffer... Hm... ik denk dat dit een pantserjuffer is.

Een expositie op Kweeklust. Wie doet er mee?

In het voorjaar van 2022 willen we op Kweeklust een expositie organiseren voor de creatievelingen onder ons. Een expositie van één dag, een zonnige dag liefst. Waar en hoe, dat beslissen we later. Om het te kunnen organiseren willen we graag de interesse peilen. Lijkt het je leuk mee te doen? Geef ons dan een seintje. We zijn natuurlijk ook nieuwsgierig naar je kunstwerk... en jij misschien ook... enfin, laat je van je horen?

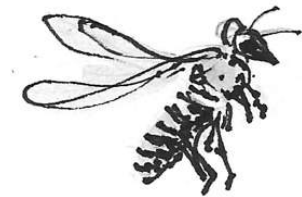
Hieke Baart (hiekebaart@gmail.com) & Ti Fens

Over hoe bijen, hommels, kevers, vliegen vliegen

Gijs van Dalfsen, tuin 20

Insecten herkennen... tja, als ze even zouden stilzitten, zodat je ze goed kunt bekijken. Maar vaak vliegen ze rond, onbegonnen werk. Daarom hier wat aanwijzingen.

Bijen

Bijen zijn te herkennen aan hun rustige vlucht. Ze hangen in de lucht, met hun pootjes naar achteren. Niet stokstijf stil, zoals zweefvliegen dat wel kunnen, maar toch redelijk stil. Wat zwenkend in de bries, zoals meeuwen tegen de wind in hangen, voor de drempel van de bijenkast voordat ze daarop landen. Tenminste, als het mooi weer is en ze lekker bezig zijn.

Vliegen

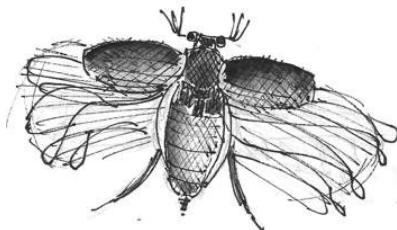
Daarmee vergeleken zijn de vliegen drukteschoppers. Met veel lawaai en zigzag heen en weer schieten, met hun snelle landingen en met wervelend opstijgen. Het lijken wel circusartiesten, of kamikaze piloten. Of ook: opgeschoten schoffies die met opgevoerde brommertjes door de straat crossen. Met hippe brillen op.

Hommels

De hommelmel is natuurlijk ook vliegend te herkennen. Een innemend insect, door haar combinatie van onhandigheid en vriendelijkheid. Onbeholpen landt ze op een bloem en stommelt er vervolgens op los.

Kevers

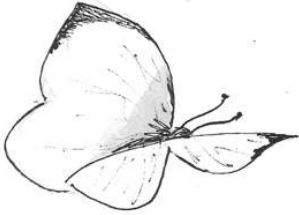
De slechtste vliegers zijn waarschijnlijk de kevers. Zij klimmen in grasstengels en stelen omhoog, en op het hoogste punt maken ze de sprong. Hun vleugeltjes snorren als een elektrische tandenborstel, en daar gaan ze, op de wind, zonder te kunnen sturen, en storten verderop neer.

Muggen

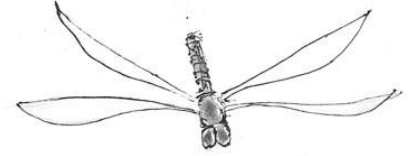

En muggen? Die hebben *stealth* technologie. Vliegenschlug kringelen ze weg naar beneden, naar de schaduw en zijn plotseling onzichtbaar. Hoe doen ze dat toch?

Vlinders en Libellen

Fladderend (de vlinders) en zigzag (de libellen). Om de zwaluwen te ontwijken, denk ik dan. Het moet onvoorspelbaar zijn. Voor een zwaluw. Libellen staan bekend als de beste vliegers van het insectenrijk. Ze hebben dan ook 2 paar vleugels.

De mens zou als een vogel willen vliegen, hoor je wel eens zeggen. Maar als je toch eens als een insect zou kunnen vliegen... en wat zou je dan kiezen? Als een libelle, denk ik. Bij een beekje in de zon. Zonder zwaluwen, dat wel.

+++++

Zaadbommen

Gijs van Dalfts, tuin 20

Ingeklemd tussen twee opeenvolgende lockdowns ben ik het afgelopen jaar nog op een bruiloft uitgenodigd geweest. Een uitje, dat was het zeker. Een wandeling, een boottochtje, een vrolijk en feestelijk uitgedost gezelschap, waar maak je dat in dit tijdsgewricht nog mee?! Aan het einde van het feest kreeg ik als gast nog een aandenken mee. Een piepklein kartonnen doosje met twee keutels, nee sorry... met twee zaadbommen. Duurzaam en een verrassing voor de toekomst. Leuk hoor. Wat zou eruit komen?

Puzzel?

Hé geen puzzel in de Buitenpost?

**Neen, geen puzzel in de Buitenpost. De redactie is in verwarring.
Is het echt de bedoeling dat we iedere keer aan de dezelfde
(fantastische) puzzelaars de prijs uitreiken?**

**Ook dit keer hebben onze trouwe puzzelaars
alles goed. Zij hebben allen een prijs
gewonnen en natuurlijk alweer eeuwige roem!**

Hartelijk gefeliciteerd!

**De prijzen worden in corona-vrije tijd
uitgereikt.**

De uitkomst van de puzzel van de Buitenpost 11 is

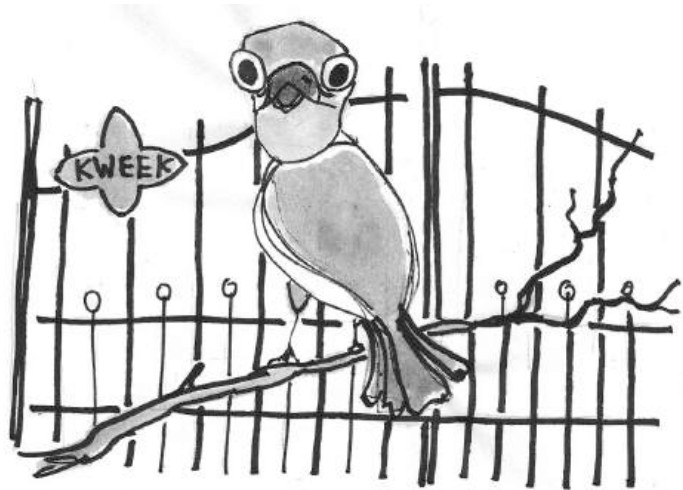
LENTEZONNETJE

**En: los onze verwarring op
en laat ons weten welke
puzzel u wel gaat oplossen
kruiswoordpuzzel
cryptogram
filippine
codekraker of iets heel
nieuws**

Het Tuinhek

Observaties

Het is winter, het hek is voornamelijk dicht. Door de spijlen zie je hoe hoofdpad en tuinen erbij liggen: teruggetrokken, in zich zelf gekeerd, verstild, in

winterslaap; een manier om de nattigheid en de vorst te kunnen trotseren. Maar ook vol belofte; in de aarde, in de struiken en bomen is alweer van alles in voorbereiding. Mooi, die cyclus van de natuur.

Gelukkig komt er nog regelmatig iemand aan de poort, zakje gft onder de snelbinder, met koude vingers de sleutel zoekend, blij als er net een tuinder Kweeklust verlaat die even de poort open kan houden. En om dan even een praatje te maken; er is altijd wel wat uit te wisselen als het om de tuin gaat. Ook het wel en wee van Kweeklust is een prettig onderwerp van gesprek. Al die mensen, al die meningen.

In de winter komt de een wat brengen, de ander komt alleen maar even kijken of de tuin er nog goed bij ligt, gewoon een excuus om even op pad te zijn, zichzelf even uit te laten. Er is vaak in deze tijd ook al wel weer wat mee te nemen van de tuin, nog wat spruiten, wat spinazie, of zomaar een takje van een vroegbloeier, zoals de winterjasmijn, de winterkamperfoelie, de toverhazelaar of gewoon een takje van de hazelaar.

Ik zie ze graag komen en gaan, mijn tuinders, ook in de winter.

Herfsttooi

Langzaamaan maandenlang
laag na laag
verkleuren de kleuren
groen naar geel
bruin verschilderd

het eens verwekte blad trilt
en vliedt
zonder wil en weten gericht
voedt het
op grauwe grond nieuw gebroed.

Langzaamaan urenlang
schildert
de kunstenaar gelaagd
een blad
aan zijn twijg

laag over laag de verfgeur grijs onder bruin
onder geel onder groen
aangeraakt met bladgoudstof ontdaan
licht gewekt.

Hans Krabbe, tuin 10c

Afscheidsgeschenk als dank aan alle tuinders van Kweeklust
van Loes en Prior, tuin 125

